

ЯК ВЕРТАЛИСЬ КОЗАЧЕНЬКИ ІЗ ВІЙНИ

Пісня-балада

Слова Антоніни Корінь

Помірно

C. A. *f*

По - вер-ну-лись із по - хо - ду, гей, ко - за - чень - ки, гей!

По - вер - ну - лись

T. B. *f*

f По - вер - ну - лись ко - за - чень - ки, гей!

Помірно

Та - да - да - да - там - там - та - да - да - да - там - там -

- там-та-та-там-там-там-та-та-там-там - та-да-да-да - там - там - там - там - там.

М

C. *mf*
A. Як вер-та-лись ко-за-чень-ки із вій-ни, зу-пи-ня-лись під ста-ни-це-ю во-ни.

mf М М Б Б

О - пус-ка-ли ко-ні гри-ви у тра-ву, а за-гін за-во-див піс-ню

М М 7 Б 7 М М

С. А. *mf*

бо - йо - ву. О - пус-ка - ли ко - ні гри - ви у тра - ву,

Т. Б. *mf*

а за-гін за-во - див піс-ню бо - йо - ву. до - го - рав.

1 2

1 2

Т. Б. *f*

А на піс - ню в ніж - нім ся - є - ві зо - рі вір - ні жо - ни йшли і ді - ти,

М М Б Б

й ма - те - рі. Ди - ву - вав - ся в чис - тім не - бі мо - ло - дик,

Б Б М 7 М М 7 Б 7

С. А. *f*

ди - ву - вав - ся в чис - тім не - бі

Т. Б. *f*

що у кож - но - го по гле - чи - ку во - ди,

М М Б 7 М М 7

мо - ло - дик, що у кож - но - го по гле - чи - ку во - ди.

tr

f Ой!

Б Б М 7 М М М 7 М 7

Соло

mf cresc. poco a poco

Та й ко - пи - та об - ми - ва - ли

tr cresc. poco a poco

вся рід - ня.

М...

tr cresc. poco a poco

cresc. poco a poco

7 7 М М

у во - ді, ці - лу-ва - ли їх - і чор - ні, і ру - ді,

ой за те, за те, що рід-них при - вез - ли, ко - за-ків, що пе - ре - мо - гу

А...

М М Б Б 7 М М

здо - бу - ли.

f Ой за те, за те, що рід - них при - вез - ли,

f

Б Б М Б Б Б 7

С.
А.
ко - за - ків, що пе - ре - мо - гу здо - бу - ли,

Т.
Б.

М М Б Б М

не - ре - мо - гу здо - бу - ли.

ко - за-ків, що не - ре - мо - гу здо - бу - ли.

М 7 М

Як вертались козаченьки із війни,
 Зупинялись під станицею вони.
 Опускали коні гриви у траву,
 А загін заводив пісню бойову.

Двічі

Ой про те, як воювалось на війні,
 Долинала пісня в рідні курені...
 Паслись коні серед буйних серед трав,
 Разом з піснею і вечір догорав.

Двічі

А на пісню в ніжнім сяєві зорі
 Вірні жони йшли і діти, й матері.
 Дивувався в чистім небі молодик,
 Що у кожного по глечику води.

Двічі

Ні цілунків, ані потисків руки,
 Лиш стелили коням в ноги рушники...
 Наближалась до козацького коня
 Й опускалась на коліна вся рідня.

Двічі

Та й копита обмивали у воді,
 Цілували їх — і чорні і руді,
 Ой за те, за те, що рідних привезли,
 Козаків, що перемогу здобули.

Двічі